

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 367/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Stanislavou Čagalovou, Hviezdoslavova 3, Prievidza, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 10 C 142/2016-225 z 19. marca 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia sťažovateľky

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2020 doručená a 26. júna 2020 doplnená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) konaním a uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 142/2016-225 z 19. marca 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa žalobou z 2. septembra 2016 podanou na okresný súd domáhala priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy proti žalovanému v 1. rade, ktorým bol jej bývalý gynekológ, a proti žalovanému v 2. rade, ktorým bolo zdravotnícke zariadenie, v ktorom žalovaný v 1. rade pôsobil. Predmetom žaloby pred okresným súdom bolo tvrdenie sťažovateľky, že žalovaní v 1. rade a v 2. rade ako poskytovatelia zdravotnej starostlivosti počas tehotenstva sťažovateľky nepostupovali lege artis, v dôsledku čoho mal u sťažovateľky v 19. týždni tehotenstva nastať potrat. Sťažovateľka tvrdila, že ňou uplatnené nároky odvíjala od § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda ako nároky týkajúce sa ochrany osobnosti a s tým súvisiacich ustanovení § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu. Predmetné súdne konanie bolo nakoniec zastavené jednak z dôvodu, že sťažovateľka proti žalovanému v 1. rade vzala žalobu späť pre preukázanie nedostatku jeho pasívnej vecnej legitimácie a ako druhý dôvod zastavenia konania bolo, že žalovaný v 2. rade zanikol počas konania bez právneho nástupcu.

3. Sťažovateľka ďalej uviedla, že okresný súd jej následne uznesením č. k. 10 C 142/2016-166 z 8. júna 2018 uložil povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania v rozsahu 100 %. Potom bola výška náhrady trov uznesením okresného súdu č. k. 10 C 142/2016-215 z 3. októbra 2019 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) vyčíslená na sumu 640,21 €. Pri takto určenej výške náhrady trov konania okresný súd stanovil výšku základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) z tarifnej hodnoty 5 000 €, teda zo sumy, ktorú sťažovateľka požadovala ako náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola sťažnosť zamietnutá. V podanej sťažnosti namietala, že keďže sa predmet sporu týkal nárokov z práv na ochranu osobnosti, v rámci ktorých si uplatňovala nielen nemajetkovú ujmu, ale aj náhradu škody, základná sadzba tarifnej odmeny mala byť určená z tarifnej hodnoty 2 000 €. K napadnutému uzneseniu dodala, že okresný súd v ňom len ustálil záver, že sťažovateľka nemá pravdu, a jednou vetou v ňom konštatoval, že tarifná odmena advokáta sa má počítať z tarifnej hodnoty 5 000 €, teda z výšky sťažovateľkou uplatňovanej pohľadávky v konaní, a nie z tarifnej hodnoty 2 000 € ako sťažovateľkou uplatneného nároku z ochrany osobnosti.

4. Zároveň sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu uviedla, že podľa jej názoru vykazuje znaky svojvôle, nemá legitímny základ a obsahuje nesúlad medzi právnymi predpismi a skutkovým stavom vo veci, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej práv. Namietala, že ním došlo k odobreniu nesprávnej interpretácie jednotlivých ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

5. Sťažovateľka ďalej uviedla, že počas celej doby konania pred okresným súdom vo veci samej nebolo sporné, že išlo o uplatňovanie nárokov z práv na ochranu osobnosti, čo vyplývalo jednak z právneho odôvodnenia samotnej žaloby sťažovateľky, ako aj zo súdom určeného súdneho poplatku a z predbežného právneho posúdenia sporu súdom na pojednávaní konanom 15. marca 2018. Na základe uvedeného je podľa

sťažovateľky zrejme, že základná sadzba tarifnej odmeny nemala vychádzať z tarifnej hodnoty stanovenej podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pretože tá stanovuje ešte aj osobitnú úpravu, a to v § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

6. Po ďalšie sťažovateľka namietala aj to, že okresný súd sa v napadnutom uznesení nevyšporiadal ani so všetkými sťažovateľkou uplatnenými argumentmi. K tomu uviedla, že z ústavnoprávneho hľadiska jej nedal uspokojivú odpoveď na ňou nastolenú kľúčovú otázku, z akých dôvodov dospel v konaní o ochranu osobnosti pri vyčíslení trov právneho zastúpenia k aplikácii § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a nie k aplikácii § 10 ods. 1 a 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Podľa sťažovateľky nesprávnym právnym názorom okresného súdu, ktorý jej navyše nebol ani adekvátne vysvetlený, bola poškodená, pretože bola nútená nahradiť vyššie trovy konania, ako by jej reálne prináležalo.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa článku 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, na právo vlastníť majetok podľa článku 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 10C/142/2016-225 zo dňa 19.03.2020, bolo porušené.

2. Zrušuje sa uznesenie Okresného súdu Prievidza sp. zn. 10C/142/2016-225 zo dňa 19.03.2020 a vec sa vracia Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Okresný súd Prievidza je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia na účet advokátky JUDr. Stanislavy Čagalovej vo výške 375,24 EUR v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

8. Zároveň sťažovateľka v rámci doplnenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu doručenej 26. júna 2020 navrhla, aby ústavný súd v zmysle § 129 zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o ústavnom súde odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci podanej ústavnej sťažnosti. Odôvodnila to tým, že ak by nebola odložená vykonateľnosť, tak celé konanie pred ústavným súdom by vlastne stratilo na význame vzhľadom na sťažovateľkou uplatnené námietky. Dodala, že nevyhovenie tomuto jej návrhu pre ňu môže mať nezvratné dôsledky na majetku o to viac, že má určený termín na zaplatenie trov právneho zastúpenia žalovanému v 1. rade do 1. júla 2020.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

17. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

18. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

19. Ústavný súd za podstatu tejto ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu konaním a napadnutým uznesením okresného súdu. K porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru malo dôjsť v dôsledku:

- uplatnenia nesprávneho ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z. okresným súdom pri výpočte náhrady trov konania, na zaplatenie ktorých bola sťažovateľka zaviazaná, pričom podľa jej tvrdenia je zrejmé, že základná sadzba tarifnej odmeny nemala vychádzať z tarifnej hodnoty stanovenej podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ale mala byť vypočítaná na základe § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ako pri uplatňovaní nárokov z práv na ochranu osobnosti,

- ako aj toho, že okresný súd v napadnutom uznesení podľa sťažovateľky nedostatočne odôvodnil ním uplatnený spôsob výpočtu trov konania.

III.1 K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

20. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 71/2018).

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 35/2020).

22. V zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Presvedčivosť odôvodnenia umožňuje aj všeobecná kontrola verejnosti.

22.1 Ústavný súd v postoji k odôvodneniu súdneho rozhodnutia ako integrálneho prvku základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prevzal koncepciu z case-law ESLP (k tomu napr. rozsudok Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Otázku, či všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Podstatnou požiadavkou na súdne rozhodnutie súladné s čl. 6 ods. 1 dohovoru je, aby súd riadne odôvodnil argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci.

23. Uvedené východiská bol povinný okresný súd dodržiavať a premietnuť aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Úlohou ústavného súdu preto v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

24. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepíateho formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Takýto postup všeobecného súdu nemôže byť tolerovaný, lebo predstavuje v konečnom dôsledku zásah do základného práva účastníka... (III. ÚS 634/2015).

25. S poukazom na už uvedené námietky sťažovateľky na tomto mieste ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia musí uviesť, že sa s nimi nie je možné stotožniť. Zároveň je možné dodať, že zo zápisnice okresného súdu vyhotovenej na pojednávaní konanom 15. marca 2018 vyplýva, že „... PZ žalobkyne uvádza, že v časti žaloby, ktorou sa žalobkyňa voči žalovaným domáhala náhrady škody na zdraví berie žalobu späť z dôvodu, že bodové hodnotenie bolestného a SSÚ bolo u žalobkyne určené hodnotou 0 bodov. Nadalej trvá na žalobe v časti, ktorou voči žalovaným uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur z dôvodu zásahu do práv žalobkyne na ochranu osobnosti...“. V napadnutom uznesení sa okresný súd podľa posúdenia ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s otázkou, prečo zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a z akých dôvodov uplatnil ním určený výpočet trov.

25.1 Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, konkrétne v jeho bode 11, v podstatnom uviedol, že v predmetnej veci sa sťažovateľka ako žalobkyňa podanou žalobou domáhala náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré spoločne vyjadřila sumou 5 000 €. Na základe toho preto okresný súd pri výpočte tarifnej odmeny pre účely náhrady trov právneho zastúpenia nevychádzal z § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.,

teda zo sumy 2 000 €, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy, ale za základ pre výpočet odmeny právneho zástupcu, teda tarifnou hodnotou, bola braná hodnota uplatnenej pohľadávky v čase začatia poskytovania právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. V posudzovanej veci to bola hodnota žalovanej istiny, teda suma 5 000 €, preto tarifnou odmenou za jeden úkon právnej služby bola suma 180,93 €.

26. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že okresný súd v napadnutom uznesení uviedol a riadne odôvodnil, prečo bola v danej veci uplatnená pri výpočte tarifná hodnota a následný výpočet podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a nie podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. S poukazom na uvedené preto ústavný súd v okolnostiach danej veci dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska nie je dôvod na spochybňovanie záverov napadnutého uznesenia, pretože tie sú dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Zároveň aj k samotnému odôvodneniu napadnutého uznesenia ústavný súd v zmysle svojej už ustálenej judikatúry uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 744/2016). Predmetné podmienky napadnuté uznesenie spĺňa. Ako vyplýva z uvedenej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia, okresný súd v nej, aj keď pomerne stručne, ale na druhej strane jasne, zhrnul celú podstatu, na ktorej založil svoje rozhodnutie.

27. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním... Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľky na to, aby všeobecný súd prevzal jej tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jej návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť

a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (III. ÚS 351/2018).

28. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v napadnutom uznesení nevzhladol nedostatky, ktoré by ho oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu

29. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti zároveň namietala aj porušenie práva na ochranu majetku garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého uznesenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k nepripustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

31. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu